

tes, og hvilken straf de i givet fald risikerede at blive idømt.

I oktober måned modtog Justitsministeriet en skrivelse fra de indiske myndigheder bilagt en fortegnelse over sigtelser og sigtede i den indiske straffesag.

Efter en nøje gennemgang af denne fortegnelse var Justitsministeriet imidlertid ikke i stand til at fastslå, om der fra de indiske myndigheders side ville kunne rejses sigtelse mod de to danske statsborgere, og ej heller hvilken straf de pågældende i givet fald risikerede at blive idømt.

Under henvisning hertil anmodede Justitsministeriet ved skrivelse af 18. februar 1998 Udenrigsministeriet om på ny at meddele de indiske myndigheder, at Justitsministeriet fortsat ikke ser sig i stand til at imødekomme den indiske retsanmodning, medmindre det udtrykkeligt og konkret oplyses, for hvilken lovovertrædelse de pågældende danske statsborgere vil kunne sigtes, samt hvilken straf de vil kunne idømmes.

Baggrunden for, at Justitsministeriet under hele sagen har ønsket disse informationer er, at ministeriet ikke har fundet det rigtigt at medvirke til efterforskning mod danske statsborgere til brug for retsforfølgning i udlandet, når det ikke med tilstrækkelig sikkerhed fremgår, hvad det danske efterforskningsmateriale vil blive brugt til, og om der vil kunne blive tale om, at de pågældende danske statsborgere på grundlag af det danske efterforskningsmateriale risikerer at blive idømt strafferetlige sanktioner, som vil være uforenelige med fundamentale danske retsprincipper, herunder f.eks. dødsstraf.

For så vidt angår dansk politis samarbejde med Interpol i den konkrete sag har Rigspolitichefen overfor Justitsministeriet oplyst følgende:

»Interpol's generalsekretariat meddelte i december 1997, at generalsekretariatets analysesektion var i færd med at udarbejde en kriminalitetsanalyserapport om en sag angående våbensmugling til Indien, og at man ønskede at modtage oplysninger fra Danmark til brug for dette arbejde.

Ved efterfølgende kontakter mellem Interpol København og Generalsekretariatet blev det klarlagt, at analyserapporten var bestilt af de indiske myndigheder og angik den omhandlede sag, hvor de indiske myndigheder havde fremsat anmodning om, at der i Danmark blev foretaget visse efterforskningskridt overfor to danske statsborgere.

På baggrund af Justitsministeriets besvarelse af den indiske retsanmodning meddelte Interpol København i marts 1998, at dansk politi ikke så sig i stand til at deltage i analyseprojektet.»

Jeg kan henholde mig til det af Rigspolitichefen anførte, som i øvrigt ikke giver mig anledning til at iværksætte særlige initiativer.

Spm. nr. S 1643

Til udenrigsministeren (31/3 99) af:
Søren Søndergaard (EL):

»Vil udenrigsministeren klart og entydigt fastslå, at regeringen ikke alene forventer, men også ubetinget kræver, at dansk militært personel, som måtte blive fanget af Restjugoslavien, bliver behandlet i henhold til Genèvekonventionen, dvs. i henhold til krigens love?«

Svar (13/4 99)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Genèvekonventionerne af 12. august 1949 om beskyttelse af ofre for væbnede konflikter, herunder militært personel der tages til fange, er bindende for alle deltagere i konflikten i Kosovo.

Spm. nr. S 1644

Til udenrigsministeren (31/3 99) af:
Søren Søndergaard (EL):

»Vil udenrigsministeren arbejde for, at der - når krigen er overstået - gennemføres en folkeafstemning i Kosova med henblik på at afklare provinsens status i forhold til Restjugoslavien?«

Svar (13/4 99)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Teksten til Rambouillet aftalen, som blev underskrevet af den kosovo-albanske delegation i Paris den 19. marts d.å., forudsætter en interimperiode på tre år, hvorefter aftalen vil blive gennemgået med henblik på en endelig afgørelse